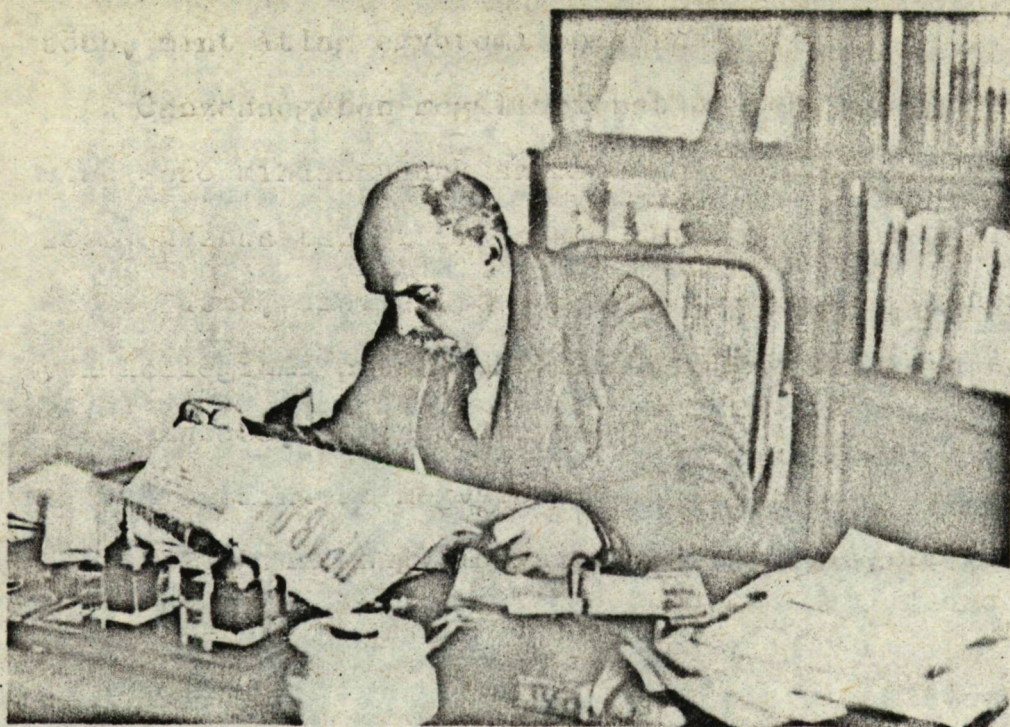

Leninről

Korunk emberének nagy ünnepe Lenin születésnapja, hiszen az ő neve jelképpé magasodott, mindannak jelképévé, amiben az ember hitt, amire vágyott, amiért küzdött, mióta elindult, hogy - amint Gorkij mondja - nagybetűvel írja majd az Ember nevet.

Thomas Mann:

Semmi kétség, Lenin világtörténelmi nagyság. Ur a gondolatok felett, új demokratikus, gigászi stilusban. Akaratból és aszkézisből gyúrt, erőből duzzadó egyéniség. Az eszme hatalmas páp, telve világot romboló isteni haraggal. A hősmonda mesebeli vitéze, aki azt hirdette: "Legyen átkozott, aki kardját leereszti félve a vértől!"

Emil Ludwig:

Titkának egyrészt ez a magyarázata, ez sikerének kulcsa: a hatalom csúcsán ilyen világosfejűnek és hűvösnek maradni csak a tiszta eszmék emberének adatik meg, aki egyben maradéktalanul realista is, semmiféle ábrándkép el nem csábítja. Lenin bizonyára korunk legigazibb, s egyszerűs mind leghidegebb fejű fanatikusa.

Heinrich Mann:

Lenin élete az ügy iránti hűség, ami szükségszerűen

egybefonódott a könyörtelenséggel mindazokkal szemben, akik útjában álltak ennek az ügynek. E hűség láttán meg kell békélnem ezzel a könyörtelenséggel. S ezt megköny-nyiti számomra, hogy Lenin az emberek szükségleteinek megfelelően tudta módosítani a maga ügyét. Következésképp legalább annyira szerette az embereket, mint az ügyet.

Gyurkó László könyvéből:

Mondják, hogy a túlfeszített munka okozta idő előtti halálát. Pedig nem tartozott a savanyú megszallottak közé, akik csak munka közben érzik jól magukat. Tudott pihenni, s tudta, hogy a pihenés életszükséglet...Szibériai száműzetése alatt úszott, halászott, vadászott, az emigrációban sokat kerékpározott, megmászta az Alpokat, a Tátrát, bekóborolta a svájci és lengyel hegyifalvakat. Még a halála előtti években is gyerekes izgalommal kutató ismeretlen tájak után, naphosszat cserkészett az erdőben, kedvvel és lelkesen mészázott. Mégsem sajnálta az időt olyan apróságokra, melyeket egy minisztériumi tisztviselőnek kellett volna elintéznie, holott ha valamelyik látogatója késésével néhány percét elrabolta, bosszúsan ráncolta a homlokát. Csodát nem remélhetett, nem hi-hette, hogy a százmilliós birodalomban egymaga elintézhethet mindent, amit a cártól örökölt impotens vagy ellenséges államgépezet nem intéz vagy rosszul intéz el...A forradalom örökölte a cári Oroszország egyik legszörnyűbb rákfénéjét, a "nyicsevót" is. Hisz az "apróságokkal nem érünk rá törődni" erről a töről fakad. Ahol az élet értelmetlenné silányul, az emberek nagy része a közömbösségben, a semmittevésben keres menedéket, hisz a tettek kudarcba fulladnak. Márpedig Leninnek olyan országban kellett úrrá lenni a történelem során még sosem látott káoszon, olyan országban kellett építenie az egymással való törődést hirdető társadalmat, ahol a nemtörődömség érthetően nagyon mély gyökeret vert. A forradalmi Oroszországot az álmos Oroszországból kellett megteremteni.

Ilja Ehrenburg: /Emberek, évek, életem/

Sosem felejttem el a Lenin temetését megelőző négy éjszákát, amikor Moszkva búcsúzott tőle: kegyetlenül fagyott. A tereken tábor tüzek égtek. Az Oszlop-terembe lépve, meglelt emberek, a tegnapi vörösgárdisták, úgy sirtak, akár a gyerekek. Csoda történt: ez alatt a négy éjszaka alatt mindenki előtt feltárult a történelem: az, ami még nemrégiben bizonytalan újsághírnek látszott, egy csapásra gránittá keményedett: mindenki megértette, mit alkotott Lenin.